

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **město Žamberk**, se sídlem Masarykovo nám. 166, Žamberk, zastoupené Mgr. Milanem Šebestou, LL.M., advokátem se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2012, č. j. 62 Af 66/2011 - 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2011, č. j. ÚOHS-S191/2010/VZ-19182/2010/540/IMa, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 7. 2011, č. j. ÚOHS-S191/2010/VZ-11539/2011/540/IMa, rozhodl žalovaný o tom, že se žalobce jako zadavatel veřejné zakázky „Regenerace a revitalizace veř. prostranství včetně veř. zeleně a parkovacích ploch – pěší zóna Žamberk – dodavatel stavby II“ dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) tím, že nedodržel postup stanovený v § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když hodnotící komise vyřadila nabídku uchazeče, i když ta splňovala zákonné požadavky i požadavky uvedené zadavatelem v zadávací dokumentaci a nebyla nabídkou nepřijatelnou, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a na tuto veřejnou zakázku byla dne 19. 11. 2009 uzavřena smlouva (výrok I.). Žalovaný dále rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že nedodržel postup stanovený v § 74 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách, když jmenoval do hodnotící komise osobu, která byla ve vztahu k veřejné zakázce a k uchazečům podjatá a podílela se na hodnocení nabídek, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a na tuto veřejnou zakázku byla dne 19. 11. 2009 uzavřena smlouva (výrok II.). Za spáchání obou správních deliktů žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 250 000 Kč (výrok III.).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného i proti opravnému rozhodnutí rozklad, který však předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011, č. j. ÚOHS-R31,176/2011/VZ-14201/2011/310/JSI, zamítl, a napadená rozhodnutí potvrdil.

Následně napadl žalobce rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, jež rozsudkem ze dne 6. 12. 2012, č. j. 62 Af 66/2011 - 91, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že krajský soud shledal nedůvodnými žalobní námitky, jimiž žalobce vyvracel skutkové a právní závěry týkající se spáchání obou deliktů. Krajský soud se naopak ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkových podstat obou správních deliktů. Za opožděnou označil krajský soud námitku týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti výroku II. správního rozhodnutí prvního stupně. Žalobce dále namítal nepřiměřenost uložené pokuty. V této souvislosti však krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění není ani v obecných rysech seznatelné, jakým způsobem bylo v celkové výši pokuty zohledněno spáchání dvou správních deliktů a zda žalovaný při stanovení její výše postupoval v souladu s absorpční zásadou, podle níž je třeba při ukládání pokuty za spáchání více správních deliktů v jedno- či vícečinném souběhu postupovat, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Z tohoto důvodu zrušil krajský soud rozhodnutí předsedy žalovaného jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Námitkami, které se v podstatné míře shodují s námitkami uplatněnými již v žalobě, stěžovatel brojí především proti skutkovým a právním závěrům žalovaného a krajského soudu týkajícím se naplnění znaků skutkových podstat obou správních deliktů. Dále namítá, že krajský soud pochybil tím, že se věcně nezabýval námitkami, které se týkaly tvrzené nepřezkoumatelnosti výroku II. správního rozhodnutí prvního stupně. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného v obou stupních a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti mimo jiné uvedl, že dle jeho názoru není kasační stížnost přípustná. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nepřípustná kasační stížnost, která nenapadá správnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Žalovaný si však byl vědom existence i opačné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se ve věci rozhodující senát Nejvyššího správního soudu nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřípustná.

Při předběžném hodnocení přípustnosti kasační stížnosti rozhodující senát zjistil, že existovala rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu § 104 odst. 2 s. ř. s. Rozdílně byl totiž judikaturou Nejvyššího správního soudu vykládán pojem „*kasační stížnost směřující proti důvodům rozhodnutí soudu*“. S ohledem na uvedené byly dány zákonné důvody

pokračování

dle § 17 odst. 1 s. ř. s. pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ve věci rozhodující pátý senát tak učinil usnesením ze dne 7. 5. 2014, č. j. 5 Afs 91/2012 – 35.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl v této věci usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, v němž dospěl k následujícímu závěru: „Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.“

V posuzované věci se stěžovatel předmětnou kasační stížností domáhal, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu. Krajský soud přitom rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, čímž rozhodl ve prospěch stěžovatele a umožnil tak, aby věc byla žalovaným znovu projednána. Stěžovatel byl tedy v řízení před krajským soudem procesně plně úspěšný a v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak.

Vzhledem k tomu, že rozhodující senát je uvedeným závěrem rozšířeného senátu vázán, nezbylo mu než podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítnout, neboť je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanoveními § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení zaplaceného soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu